

izmeni za to, da tako drevje lepo obreže ter mu rane zaceljuje. Tako drevje se ve, da ne more dati lepega sadu, vsaj takega ne daje, kakor drugod zdravo drevje.

Slive z Bosne so bolj mesnate, kakor naše, njih koščice niso tako debele in slaje je v njih več, kakor v naših. To je nekaj, kar stori veliko pri ceni. Ali ni mogoče, da bi tudi pri nas dobili tacihi sliv? Mogoče je že, vsaj blizu enake bi naše postale celo lahko onim iz Bosne.

Naj pa to doseže gospodar, treba mu je dvoje, troje reči. Prvič naj ne trga sadu pre-rano, drugič naj ga lepo izbira in tretjič, naj gleda, da bode v njegovem vrtu, lepo, zdravo, cepljeno slivje. Kar se pravi: Sliva je sliva, to ni resnica. Celo gotova resnica je narobe ta, da se trga s cepljenih dreves bolje, zlahkniše sadje, kakor pa z navadnih, iz korenine izraslih. Po naših mislih in deloma izkušnjah je sad veliko bolji s cepljenega drevesa, kakor pa iz drevesa, ki je vzraslo iz korenine ali iz koščice, da-si je tudi resnica, da daje zadnje bolji sad, kakor pa prvo, drevo, ki je vzraslo iz kake korenine.

Za tem pa pride veliko na sušenje, doslej so pri nas sušilnice redke ali pa se v njih ne ravna, kakor je prav in dobro, če naj bode suha sliva dobra za okus in lepa za oko. V denar spravi se le tako blago, vsako drugo — škoda, če ga pripravljamo. Slive pa so za sušenje le take, ki so dobro zrele in pa zdrave. Pred sušenjem denimo jih tenko natrošene na pletarke naj ovenejo na zraku. Ali v tem ne smemo pozabiti, da postavimo slive na glavo, t. j. da bodo držki na vrhu.

Kedar so ovenele, denimo jih zato tudi tako, z držki na vrhu, v sušilnico. V njej naj bode skrajna toplota le zmerna in to, dokler ne padejo v kup. Zatem jih denemo pa v predale, kjer je toplota večja in zapremo zrak, da ne pride do sliv. Take slive, če se vroče vzamejo iz sušilnice in nagloma razhladijo, dobé poseben svit in le-ta jim ostane potlej ves čas. Tako ravnanje je edino prav in tako blago potlej že najde kupca.

Sejmovi. Dne 23. julija v Ivniku, pri sv. Heleni, v Oplotnici in v Vildonu. Dne 24. jul. v Ribnici. Dne 25. julija v Dolu, v Kozjem, v Ormoži, v Lipnici, v Žalci, v Črmožišah in v Slov. Bistrici. Dne 26. julija pri sv. Ani v slov. gor., v Framu in na Teharji.

Dopisi.

Iz Maribora. (Poletna veselica.) G. urednik, gotovo niste bili v pričo ono nedeljo, ko je podružnica šulvereina imela svojo veselico v „ljudskem vrtu“, sicer ne vem, čemu molčite in ničesar ne poveste o njej. Naj vam torej

jaz povem kaj malega o njej. Vršila se je tedaj v „vili Langer“ ljudska veselica zloglasnemu šulvereinu na korist. Da se je ob tej priložnosti v veliko-nemškem duhu vpilo in pilo, je razumno. Tako je tu stala tropa s puntarskimi trakovi prepreženih mlečnozobnih rokodelskih pomagačev; iz njih grl se je malo harmonično glasila dovolj poznata pesem: „Wacht am Rhein“. In tam obkolilo je krdelce pivoljubnih nemških dijakov, pomešanih s trgovskimi pomagači, utico, v kateri so črno-rudeče žolto oblečene, bledolčne gospodičine natakarska dela opravljala. Na sredi vrta popevala je stojé na visokem odru, neka mešanica iz turnarjev in biciklistov s hripavim glasom pesmi o jedino zveličavnem nemškem „rajhu“. Drugi del udeležencev, ki se ni brigal za take in jednake pojave nemškega duha, hodil je nekako klaverno po mokrem, vlažno-zračnem vrtu, ali pa je sedel ob ne posebno suhih mizah ter s strahom gledal na oblačno nebo, da ne vlije svoje obilne rose čez vrt. Pa, ko je prišel trenotek, da se je zažigati jel umetni ogenj, bili so vsi izdihali zastonj. Neusmiljeno se vlije dež. Pičlo število udeležencev se od zdaj vedno bolj zmanjšava. Na zadnje premine tudi ono ušesa pretresajoče vpitje, koje je blizo vile stanujočim bil v strah in grozo. Le nekateri še niso vrta zapustili. Položili so svojo omočeno glavo — tje na mokro, razmočeno travo!

Iz Ormoža. (Pojasnilo.*) Prosim, da gledé na § 19. tisk. post. na dopis iz Ormoža pod št. 27 v sledečem Vašem listu popravite poročilo in prijavite, da ni ormoška požarna bramba nikdar društvenih namenov prestopila, in po takem doslej ni postala politično društvo. Oso-bito pa nisem jaz pri nobenem slučaju nikdar rekel: „Kdor obeča, da bode nemški volil, naj ustane!“ Al. Martinz, pož. bramb. stotnik.

Iz Ormoža. (Popravek.) Z ozirom na § 19 tisk. post. blagovolite v Vašem listu na tistem mestu, kjer je ormoški dopis 5. julija stal, sledeče objaviti: 1. Da bi jaz kedaj požarni brambi ormoški pridigoval, da bi morala nemško voliti, ter se slovenskim vsiljencem ne udati je — laž. 2. Da bi jaz poziv do požarnikov prebral, da morajo nemško voliti, je ravno tako laž, kakor da bi jaz imenoval požarno brambo „deutsches institut“. Hans Gedliczka.

Iz Ormoža. (Mestne volitve.) Ko se je pred tremi leti obnovil mestni zastop. izvolil si je ta tudi novega župana v osebi g. Kada, tedajšnjega občinskega pisarja, ki je kot tak imel letno plačo 300 gld., a župan pokojni g. Kosoll dobil je letno plačo v znesku 150 fl. toraj pol manj. Z novim županom dobili smo tudi nova plačila. Med tem, ko je g. Kosoll 26 let županoval z letno plačo 80 fl., pozneje

*) Na to pojasnilo in naslednji popravek pride k malu odgovor. Ured.

nekaj let 150 fl., je novi g. župan koj rekel, da on ne more za ta znesek županovati, ampak mora se mu pustiti znesek, kakor ga je dobival kot pisar. namreč 300 fl. To se mu je tudi privolilo. Človek bi menil, da je g. Kosoll, ki je z g. Kadom zamenil županstvo za mesto občinskega pisarja, tudi zamenil plačo. Pa to ni tako. Pisarija g. Kosolla ni bila toliko vredna, kakor ona g. Kada, ter so mu vsled tega plačo pisarja od 300 fl. na 240 fl. znižali. To pa vse zavoljo dobrega in umnega gospodarstva. Ker se je zvišala županu služba za 150 fl., zato se je morala pisarju znižati za 60 fl., ter je občina vsako leto z zneskom za 90 fl. več obložena, kakor prejšnja leta. Če dobimo pri predstoječih volitvah zopet takega in enakega župana, bodemo morda zopet čast imeli v občinski žep seči ter novemu županu s stotnjakom pripomoči.

Od sv. Lovrenca na k. ž. (Raznoterosti) V tukajšnji steklarni so nehali izdelovati stekleno robo in dotični delavci so se podali v druge kraje iskat dela in kruha. Delavci so bili večinoma Nemci, pa bili so pošteni in mirni, ter so se vedno in povsod toliko čedno obnašali, da se niso o njih nikake pritožbe slišale, temveč so jih vsi okoličani prav spoštovali in jih bodo radi tega v dobrem spominu ohranili. Vse drugače pa se vedejo nekateri kovači v tovarnici za srpe in kose. Kot trdi Nemci, ki so od vseh vetrov prišli semkaj iskat zaslužka, poznajo in čislajo le zveličavno Bismarkijo, vse drugo jim je zoperno, najbolj pa seveda Slovenci in njih jezik, katerega toraj tudi smrtno sovražijo. Vse to prav jasno priča njih obnašanje po krémah in drugod. Kjerkoli pridejo z domačimi v ožjo dotiko, takoj jih začnejo zbadati z besedami, ki nikakor ne pričajo o tisti visoki omiko, katero si ti ljudje tako radi svojijo. V dokaz navedemo le to, da so pred nekaterimi tedni v neki tukajšnji krémi dva človeka domačina hudo pobili. Ko je eden teh že ves omamljen ležal na tleh, bili so ti omikanci še vedno po njem ter kričali: „Crkni slov. pes!“ Umé se, da se bodo morali radi tega pred sodiščem zagovarjati. Ker ti ljudje bolj častijo Bismarka, kakor pa Boga, zato jih vidiš tudi v cerkvi le poredkoma. O binkočtih, ko so tukajšnji prijazen trg pohodili vseučilišniki iz Gradca, bili so zopet kovači med tistimi, ki so nameravali kaliti mir in red in bi bili to gotovo storili, ako bi jim gg. orožniki tega ne bili zabranili. Da sta bila v njihovi družbi tudi znana sloveča obč. svetovalca, to si lahko vsak misli. Eden od teh si je rane na licu ravno že toliko pocelil, da se je zamogel zopet svojim zvestim tovarišem pridružiti. No, mi mu to veselje prav iz srca privoščimo! Pa še tretjega jako hudega sršena ne smemo pozabiti in to tem manje, ker ima on sedaj pri takih rečeh

vedno eno glavnih ulog in to je neki barantač, ki je baje iz Celja semkaj priromal in sedaj tukaj med drugim tudi z nemško kulturo krošnjari. Pa naši ljudje so trdovratni in za to preperelo blago celo nič ne marajo. Ako njegovo drugo blago ni boljše, kakor je to maslo in pa tisti jezik, v katerem je neki cenik razposlal, tedaj smo prepričani, da ljudje v njegovo barantavnico ne bodo preveč tiščali, temveč bodo rajši kupovali pri tistih trgovcih, ki vse ljudi enako spoštujejo. Temu barantaču zvesti spremljevalci so nekateri brezposleniki, prave ničle, o katerih ljudje le toliko vedó, da mnogo dragega časa Bogu pokradejo. Sicer se pa ta družba, zlasti po krémah prav imenitno nosi in vede, ter svojo visoko omiko kaže s tem, da uganja prav neslane burke, katerih so ljudje že do grla siti. Mi vsakemu pustimo svoje prepričanje; le to je graje vredno, ako postane ono vir grdih sirovosti, razdražb in nepotrebnih prepиров. Zato bi pa tudi želeli, da bi tovarniški gospod na svoje delavce vsaj toliko upljal, da ne bodo po nepotrebnem okoličanov dražili in jih zavoljo narodnosti in jezika zasramovali. To si vendar lahko vsak misli, da tukajšnji prebivalci zavoljo nekaterih kovačev, ki so danes tukaj, jutri tam, svojega jezika ne bodo opustili, še manj pa se navdušili za veliko Prusijo, temveč ostanejo vedno, kakor vrli Slovenci, tako tudi zvesti avstrijanci.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Na Dunaji je poleti malo višje gospode; kdor le more, pada se v kako kopaljšče ali pa na kmete. Naravno je torej, da je v tem času vse bolj tiho, kar se tiče politike. Ali Dunaj mora imeti svojo „gonjbo“ in ker ni druge, velja pa ona Čehom. Bila je v unem tednu v neki cerkvi česka pridiga in hajdi, ako gre kaj vere judovskim novinam, celo mesto nad dotičnega župnika, češ, da je taka pridiga kuga za nemško mesto. — Minister zunanjih zadev, grof Kalnoky, se je podal v Ischl k svitlemu cesarju. — Gradec ima sopot premalo denarja ter mu je treba 1½ milj. vzeti na posodo. Na dolgove se pač zastopijo ti liberalni mestni očetje! — Kakor se javlja, snide se štaj. dež. zbor koncem meseca avgusta. — Koroški dež. odbor nasvetuje obč. zastopom, naj naložijo obč. davek na žganje. S tem meni, da se s časom zniža strahovito pitje žganja po deželi, vladi pa taka priklada ni po volji. — Obč. zastop v Guštanji je prišel vsled zadnjih volitev v roke katoliških, narodnih mož. Hvala Bogu! — Tujcev je po vsem Koroškem še precej, toda ne po vsem na srečo domačih ljudi. — V Ljubljani je prisegel v ponedeljek novi župan, P. Grasselli, sedaj že v tretje izvoljen, vpričo